

Arrest

nr. 296 562 van 6 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2023.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN STALLE *loco* advocaat F. DECLERCQ en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, wordt op 14 september 2023 door de grensinspectie te Zaventem tegengehouden omdat zij België tracht binnen te komen zonder aan de voorwaarden van de artikelen 2 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te voldoen en dient een verzoek om internationale bescherming in aan de grens. Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Op 5 oktober 2023 beslist de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster per drager wordt betekend en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart te zijn geboren op 25-11-1995 te Accra en de Ghanese nationaliteit te bezitten. U groeide op in het dorp Jamasi in het familiehuis bij uw grootmoeder aan moederskant. Uw ouders zijn naar eigen zeggen nooit getrouwd en leefden gescheiden van elkaar. Uw moeder werkte als handelaar in Accra en kwam af en toe op bezoek naar Jamasi. Uw vader trouwde met een ander vrouw en kreeg kinderen. U ging hen soms bezoeken in Kumasi en keerde dan terug naar Jamasi. U heeft nog een oudere zus met dezelfde ouders die bij uw vader woonde. U volgde onderwijs te Jamasi en trok daarna op 16-jarige leeftijd naar Accra om verder te studeren. U verbleef toen bij uw vader en uw stiefmoeder te Accra. U studeerde af als assistent-verpleegster en na enige tijd begon u, gestuurd door de Ghanese overheid, te werken in het Adabraka ziekenhuis te Accra waar u in totaal 2 jaar werkte tot aan uw vertrek uit Ghana. Op 14 januari 2021 verkreeg u een Ghanees paspoort en vroeg u in 2022 een Canadees visum aan. Een ‘connection man’ zei tegen uw moeder dat het proces voor het verkrijgen van het visum beter zou gaan indien ze 10.000 Ghana Cedi zou betalen. Uw moeder die ondertussen een kippenkwekerij was begonnen in de rand van Jamasi had daarvoor geld geleend bij een bank. Uw moeder verbleef daar op de kwekerij en werd op een nacht overvallen door gewapende mensen die alles hadden meegenomen. Uw moeder was wanhopig en een goede klant en vriend van uw moeder, Sheik I(...) Y(...), stelde haar voor om met u te trouwen in ruil voor 20.000 dollar financiële steun waar uw moeder op inging. Ze belde u op om u daar van op de hoogte te brengen. U zei haar dat u wacht om Ghana te verlaten en dat u zou weglopen. Uw moeder gaf de man uw telefoonnummer en hij belde u op en liet u weten dat u zich psychisch moest voorbereiden op het huwelijk en dat u genitaal besneden dient te worden volgens de traditie. Soms nam u niet op en wanneer wel verzoon u excuses om niet met hem te moeten afspreken. U verliet Ghana op 13-9-2023 met het vliegtuig en kwam de dag er na in België op de luchthaven aan. Wanneer u wou inschepen in het vliegtuig dat u naar Canada zou brengen, werd u de toegang geweigerd. U bood zich nadien aan bij de Belgische grens, zonder te beschikken over de nodige documenten voor binnenkomst in België, en diende een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek diende u volgende documenten in: een medisch certificaat dat aantoonde dat u geen vrouwelijke genitale besnijdenis heeft ondergaan en een kopie van een foto van een plechtige verklaring afgelegd voor een rechtbank te Accra.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid – u heeft immers getracht het Rijk illegaal te betreden, leefde de wettelijke voorwaarden tot binnenkomst, die u geacht wordt te kennen, niet na, en beschikte derhalve niet over een geldig reismotief – rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient vastgesteld dat u uw gedwongen huwelijk met Sheikh I(...) Y(...) in geval van terugkeer naar Ghana niet geloofwaardig heeft weten te maken.

Toen u de kans kreeg vrijuit over uw problemen te Ghana te spreken verklaarde u dat uw moeder in geldproblemen kwam om haar kippenkwekerij te Jamasi verder te kunnen uitbaten naar aanleiding van een gewapende overval op de kwekerij, dat ze een goede vriend had die zaken kocht van haar, dat ze die man om hulp vroeg en hij haar zei dat ze geld kon krijgen als u met hem zou trouwen (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 27-9-2023 p 9 [verder NPO]). U voegde toe dat uw moeder hem uw telefoonnummer heeft gegeven, dat hij u belde, dat u soms niet opnam, maar soms ook met hem sprak en dat hij u zei dat u volgens de traditie besneden zou moeten worden (NPO p 9).

Bevraagd naar deze man en specifiek gevraagd hoe uw moeder deze man heeft leren kennen, verklaarde u dat ze hem leerde kennen op de boerderij (of de kippenkwekerij nvdr.) als klant waar hij eieren koopt. Gevraagd waar die man dan wel woont gaf u aan dat hij in Kumasi woont, maar afkomstig is van Frafra – een regio in het noorden van Ghana. Bevraagd wat u allemaal kan vertellen over die man, beperkte u zich tot de verklaring dat hij een klant is van uw moeder en hij haar voorwaarden gaf en uw moeder dat accepteerde (NPO p 11). Bevraagd van waar die man afkomstig is gaf u mee dat hij van de regio Frafra afkomstig is (NPO p 11). U voorgeworpen dat u bij DVZ aangaf dat hij van Nima is in het noorden en gevraagd naar een verklaring, stelde u dat hij in Nima te Accra verblijft - hoewel u eerder reeds aangaf dat hij in Kumasi woont. Gevraagd wat die man daar dan doet, gaf u aan dat u weet dat hij een zakenman is (business man) en gevraagd hoe u dat weet, ontweek u de vraag en gaf u aan dat u geen tijd heeft gehad om hem dat te vragen (NPO p 11). U gaf nog mee dat hij een moslim is (NPO p 9).

Veder peilend naar deze man, die naar aanleiding van het interview bij de dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) de naam 'Shake' meekreeg en gevraagd of dit zijn echte naam is, stelde u enigszins verrassend dat het een titel is, dat hij de sheikh (of leider van) de Frafra gemeenschap te Ghana is en zijn echte naam Sheikh I(...) Y(...) is (NPO p 13). Opnieuw gevraagd wat u allemaal kan vertellen over hem, stelde u dat u niet veel weet daarover en dat u hem de kans niet gaf om daar over te praten. Gevraagd hoe oud die Sheikh is, gaf u mee dat hij rond de 75 à 80 jaar oud is en gevraagd hoe u dat weet stelde u dat hij er oud uitziet en dat hij volwassen is (NPO p 13). Dit is bijzonder eigenaardig gezien u luttele ogenblikken daarvoor in het persoonlijk onderhoud had verklaard dat u hem nooit in het echt gezien heeft, maar enkel via de telefoon (NPO p 12). U daarop voorgeworpen dat u verklaard had hem nooit te hebben gezien, beaamde u dat zonder meer (NPO p 13). Er werd u nog gevraagd of u hem via videochat zou gezien hebben, waarbij u de vraag ontweek en u stelde dat u hem steeds excuses gaf om hem niet te moeten ontmoeten (NPO p 13).

Gevraagd waarom u bang bent voor die man gaf u aan dat hij gewelddadig is, dat Frafra mensen geen spelletjes spelen wanneer een contract geweigerd wordt er geslagen en gedwongen wordt. Gevraagd of hij u ooit bedreigde, gaf u aan dat u het spel meespeelde en u wou dat hij niets vermoedde van uw reis naar Canada (NPO p 12). Toen u later werd gevraagd hoe u weet dat hij gewelddadig is, stelde u dat Frafra mensen niet met verlies kunnen akkoord gaan. U daarop gevraagd of u dat persoonlijk heeft meegemaakt, stelde u dat u hem steeds zei dat u hem niet kon ontmoeten en gaf u aan dat u Frafra mensen kent en dat waar hij woont in Nima de mensen daar ook gewelddadig zijn en het recht in eigen handen nemen (NPO p 14) waarbij u op geen enkele wijze uw persoonlijke betrokkenheid weet aan te tonen, noch weet te overtuigen dat de sheikh een gewelddadig man is. U verwijst enkel zeer algemeen naar een zogezegde collectieve karaktereigenschap van de Frafra bevolkingsgroep. U daarop voorgeworpen dat deze man eigenlijk een vriend en goede klant is van uw moeder en gevraagd waarom hij dan wel gewelddadig zou zijn, verklaarde u zeer algemeen dat als het over geld gaat de meeste mensen gewelddadig zijn waarbij u geenszins een afdoende verklaring biedt voor bovenstaande discrepantie.

Er kan enkel vastgesteld worden dat uw kennis over deze man zeer pover is waarbij u ook vragen om meer informatie ontwijkt. Dat u daarbij ook tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegt, doet reeds ernstig en fundamenteel afbreuk aan de beweerde problemen die u met deze man zou hebben gehad.

Dieper ingaand op de beweerde problemen te Ghana en gevraagd naar uw contacten met de sheikh verklaarde u dat hij het met u had over de voorbereidingen van jullie huwelijk, over de cultuur en de besnijdenis en dat u zich mentaal moest voorbereiden op die cultuur en die besnijdenis (NPO p 10). Gevraagd hoe u zich dan moest voorbereiden op jullie huwelijk, ontweek u de vraag en verklaarde u dat u hem steeds zei dat u druk bezig was en dat u in december tijd zou maken om u voor te bereiden (NPO p 13). Aanklampend gevraagd wat hij daar nog allemaal over zei, stelde u, opnieuw de vraag ontwijkend, dat er tijd moest gegeven worden. Gevraagd of hij dan niets in detail zei, antwoordde u: "niet echt" en verwijst u opnieuw naar de maand december (NPO p 13). In een finale poging om meer te weten komen over de beweerde gesprekken met de sheikh aangaande het huwelijk en gevraagd of hij dan niets meer zei over huwelijken bij moslims, verklaarde u dat dat het moment was dat hij zei dat in hun traditie vrouwen besneden worden en u zich daar psychisch moest op voorbereiden (NPO p 13).

Gevraagd of hij u nooit vroeg waar u was, stelde u dat hij het vroeg, maar dat hij uw nummer heeft en zo weet dat u in Accra werkt, maar nooit precies waar (NPO p 10) waarbij niet onmiddellijk kan ingezien worden hoe hij uw locatie kan bepalen aan de hand van uw telefoonnummer. Gevraagd hoeveel hij u zo heeft gebeld, stelde u weinig overtuigend dat u het niet meer weet gezien u niet steeds opnam (NPO p

10). Weinig later verklaarde u dan weer dat hij niet zo veel naar u belde (NPO p 12). U voorgeworpen dat u bij DVZ had verklaard dat hij naar u op zoek is, verklaarde u dat u denkt dat hij u zoekt, maar hij niet weet dat u in België bent (NPO p 12) en gevraagd hoe u weet dat hij zoekt, gaf u als reden dat u de telefoon niet opneemt (NPO p 12) wat niet weet te overtuigen.

Er kan enkel vastgesteld worden dat u geen enkele concrete verklaring weet af te leggen over het aantal, de timing en de inhoud van de beweerde telefoongespreken met de sheikh en u volhardt in het ontwijken van de vragen die u daarover gesteld worden. Deze vaststelling tast de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw beweerde gedwongen huwelijk met de sheikh verder aan.

Verder dient opgemerkt dat, zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, er bij de Frafra-gemeenschap in Ghana geenszins sprake is van een 'sheikh' die aan het hoofd zou staan van de Frafra-gemeenschap, noch van enige andere centrale leider voor de hele gemeenschap, dat er bij de Frafra geen systeem van chefs bestaat, en alle belangrijke beslissingen genomen worden door een raad van ouderen, bestaande uit de oudste leden van elk nageslacht. Deze vaststelling doet enkel verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van w verzoek om internationale bescherming.

Peilend naar mogelijke stappen die u zou kunnen ondernemen om de problemen aan te pakken en gevraagd of u of iemand anders de politie heeft gecontacteerd, ontkende u dat en gaf u aan dat ze uw moeder zouden arresteren en u dat niet wil (NPO p 14). Deze verklaring is bijzonder eigenaardig gezien u voordien in het persoonlijk onderhoud had verklaard dat uw moeder naar de politie is gestapt om de overval op haar kwekerij te melden en de politie een onderzoek heeft gestart en ze er nog steeds naar op zoek zijn (NPO p 12) wat helemaal niet rijmt met de verklaring dat ze zou gearresteerd worden. Gevraagd of u dat contract niet zou kunnen aanvechten voor een rechtbank, verklaarde u ten stelligste van niet en gevraagd waarom dat niet zou kunnen, gaf u aan dat het geld al gespendeerd is en dat dus niet kan en u enkel kon weggaan (NPO p 14) wat niet weet te overtuigen. Er dient daarbij opgemerkt dat op de foto van het contract (waarover later meer) bovenaan te lezen valt dat dit opgesteld is in 'the superior court of judicature in the high court of justice', namelijk een rechtbank. Gevraagd of u het geld niet zou kunnen terugbetalen, verklaarde u bijzonder verrassend dat dit misschien later kan (NPO p 14) waarbij u die mogelijkheid geenszins van tafel veegt.

Er kan enkel vastgesteld worden dat u geen aannemelijke noch geloofwaardige verklaringen weet af te leggen waarom het door u beweerde probleem met de sheikh niet via juridische weg zou kunnen aangepakt en/of opgelost worden. Integendeel, u geeft zelf aan dat die mogelijkheden in de toekomst aan de orde zouden kunnen zijn wat uw beweerde vrees gedwongen te moeten huwen met de sheikh volledig onderuit haalt.

Evenmin bleek u op enig moment tegen deze sheikh, die met u wou huwen, kenbaar gemaakt dat u dat eigenlijk niet wilt. U hield deze persoon steeds aan het lijntje, maar gaf op geen enkel blijk uw verzet tegen dit huwelijk aan. Dat u, hoewel u verklaart tegen uw wil te zijn uitgehuwelijkt en omwille van deze reden uw land te hebben ontvlucht, op geen enkel moment kenbaar gemaakt zou hebben dat u eigenlijk helemaal niet wilt trouwen met deze persoon, is geenszins aannemelijk, en doet voorts twijfels rijzen met betrekking tot het door u geopperde 'gedwongen' karakter van dit door u beweerde huwelijk - immers, indien u werkelijk tegen uw wil gedwongen zou zijn om te huwen, valt op zijn minst te verwachten dat de persoon die u hiertoe zou dwingen op de hoogte zou zijn van uw onwil te huwen, quod non..

Bovenstaande vaststellingen indachtig dient vastgesteld dat u uw gedwongen huwelijk gepaard gaande met vrouwelijke genitale besnijdenis geenszins geloofwaardig heeft weten te maken.

Wat betreft de documenten die u overhandigde dient volgende opgemerkt.

Wat betreft het contract tussen uw moeder en de sheikh dient opgemerkt dat u slechts een foto heeft overgemaakt wat de authenticiteit van het document geenszins ten goede komt. Anderzijds dient wel opgemerkt dat niet van u mag verwacht worden dat u het originele document weet te bemachtigen op korte termijn als uw asielpcedure loopt wanneer u zich in detentie bevindt. U verklaarde dat uw moeder dat contract heeft getekend, dat u het contract nooit in het echt heeft gezien en dat uw zus een kopie heeft opgestuurd (NPO p 11). Gevraagd waarom dit contract geldig zou zijn voor u gezien enkel uw moeder dit heeft ondertekend, verklaarde u dat die man wist dat uw moeder geen geld kon krijgen, dat dit de enige optie was en uw moeder dat accepteerde wat geenszins een aannemelijke verklaring is waarom dit contract geldig zou zijn voor u. U voorgeworpen dat u meerderjarig was – u was 27 jaar op het moment

van ondertekening d.d. 24-3-2023 – en gevraagd of uw moeder dan een contract kan tekenen waar u niet akkoord mee gaat, gaf u mee dat ze al tekende voor ze u kon overtuigen (NPO p 12) wat geenszins een aannemelijke verklaringen is. U voegde u toe dat dit in Afrika wel kan (NPO p 12) wat een zeer algemene en omvattende bewering is die niet weet te overtuigen.

Dat derden zomaar en zonder meer, onderling contracten zouden kunnen afsluiten waarbij u geenszins betrokken bent, maar die u wel juridisch zouden binden, en u zelfs tot een huwelijk zouden dwingen - is geenszins aannemelijk, noch geloofwaardig. Voorts dient vastgesteld dat hetgeen u voorlegt, geen juridisch bindend contract betreft, maar een 'statutory declaration' - een 'plechtige verklaring', en niets meer. Dat u dit document voorhoudt als zijnde een 'contract' dat u juridisch zou binden, is dan ook niet ernstig te noemen. In het bewuste "contract" staat voorts te lezen bij punt 3 dat Sheikh I(...) Y(...) het hoofd is van de moslimgemeenschap te Nima in 'the greater Accra region' (zie document in administratief dossier). De beschrijving van de sheikh in dit bewuste contract rijmt echter in het geheel niet met de weinige verklaringen die u over deze man aflegde en waarbij u aanhaalde dat hij de leider is van de Frafra gemeenschap in Ghana, dat u denkt dat hij zaken doet in Nima en dat hij in Kumasi woont (zie boven). Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat de titel 'sheikh' verkeerd geschreven staat op de door u voorgelegde 'statutory declaration' - er valt immers 'sheik' te lezen, alsook dat de datum van opstelling van dit document, niet ingevuld werd.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan geenszins geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden authenticiteit van dit document.

Bovenstaande vaststellingen indachtig dient vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit van dit contract.

Wat betreft het medisch certificaat dat aantoonde dat u geen vrouwelijke genitale besnijdenis heeft ondergaan kan enkel gesteld worden dat het CGVS niet twijfelt aan de vaststellingen in dit certificaat. Gezien er echter geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde gedwongen huwelijk met de sheikh kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde gedwongen vrouwelijk genitale besnijdenis. Toen u werd gevraagd of uw moeder is besneden, gaf u aan van niet en gevraagd waarom niet stelde u dat jullie christenen zijn en jullie dat niet doen (NPO p 9). Dit is consistent met de vaststellingen van het rapport van 28toomany FGM in Ghana (zie rapport toegevoegd aan administratief dossier) waarbij kan vastgesteld worden dat VGV in Ghana slechts zeer beperkt (3,8%) voorkomt en dat er grote verschillen zijn tussen de verschillende Ghanese regio's waarbij de noordelijke regio's Upper West en Upper East een substantieel hoger percentage kennen in vergelijking met andere Ghanese regio's. In de Ghanese regio Ashanti en greater Accra waar u verklaarde vandaan te komen en waar u lange tijd heeft gewoond is het percentage respectievelijk slechts 1,9% en 1,2%. U dient bijgevolg uw vrees voor vrouwelijke genitale verminking concreet aan te tonen waar u, rekening houdend met bovenstaande vaststellingen, niet in geslaagd bent.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat dient opgemerkt dat uw advocaat stelt dat u voldoende in detail heeft geantwoord op de vragen die u gesteld werden en de waarheid van uw relaas niet betwistbaar lijkt. Uit bovenstaande vaststellingen komt echter naar voren dat er geenszins geloof gehecht kan worden aan het door u opgeworpen asielrelaas. De door u voorgehouden 'waarheid' van uw relaas, wordt dus wel degelijk ten stelligste betwist.'

Uw advocaat wijst nadrukkelijk op de belangrijkheid van de door u overhandigde documenten. Er dient daarbij verwezen te worden naar bovenstaande vaststellingen aangaande uw documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is verzoekster van oordeel dat de adjunct-commissaris een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Verzoekster citeert artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat er geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die door haar werd voorgelegd, rekening houdend met haar specifieke profiel. De adjunct-commissaris begaat volgens haar een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor haar te weerhouden en een gedeeltelijke analyse te maken van de relevante feiten.

Verzoekster herhaalt de kern van haar vluchtrelaas alsook haar vrees om bij terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking en huiselijk geweld.

Zij betoogt dat volgens objectieve bronnen vrouwen in Ghana worden mishandeld vanwege hun status “als vrouw” en dat de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking in Ghana 11,7 procent is volgens een onderzoek uit 2021. Zij wijst erop dat uit een ander onderzoek van juli 2020 en informatie van Kinderrechten Afrika blijkt dat wetten die vrouwen in Ghana moeten beschermen de situatie niet hebben veranderd.

Uit de aangehaalde objectieve informatie blijkt volgens verzoekster dat vrouwen vaak bedreigd en mishandeld worden in Ghana en dat ze geen effectieve toegang tot de rechter hebben wanneer hun rechten worden geschonden. Zij meent dat vrouwen een specifieke sociale groep vormen in Ghana en dat zij *prima facie* nood heeft aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van haar behoren tot deze sociale groep. Gezien de beschikbare informatie meent verzoekster met reden te vrezen dat zij het slachtoffer zal worden van fysiek en psychologisch geweld omwille van een gedwongen huwelijk en gedwongen vrouwelijke genitale verminking. Zij wijst erop dat deze daden binnen het toepassingsgebied van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet vallen en als vervolgingsdaden moeten worden beoordeeld.

Verzoekster meent dat indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zou oordelen dat zij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus omdat er geen band is tussen één of meer van de vervolgingsgronden vermeld in artikel 1, A van het Verdrag van Genève en de door haar ingeroepen vrees, haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster meent dat de grieven van de adjunct-commissaris niet draagkrachtig zijn en dat zij een oprechte inspanning geleverd heeft om haar verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken, zodat haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Zij is voorts van mening “*dat de door het CGVS gevolgde cascade-redenering het onmogelijk maakt haar problemen met Sheikh I(...) Y(...) aan te tonen, ook al zijn deze verklaringen in wezen consistent en zonder tegenstrijdigheden*”.

Wat betreft haar verklaringen over Sheikh I. Y. is verzoekster van mening dat de beoordeling van de adjunct-commissaris “*veel te strikt en subjectief*” is. Zij merkt op “*dat de verwerende partij in haar beslissing voornamelijk verwijst naar de verklaringen van verzoekster, zonder de inhoud ervan echt te bekritisieren*” en stelt niet te begrijpen waarom haar verklaringen ontoereikend zijn. De gebruikte redenering voldoet volgens haar niet aan de eisen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt verder, onder verwijzing naar artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en “*het CGVS-handvest voor het persoonlijk onderhoud*”, dat de adjunct-commissaris nagelaten heeft om bij de beoordeling van haar verklaringen rekening te houden met haar profiel, met name haar geslacht, sociale status en leeftijd. Zij licht toe dat zij een jonge vrouw uit een dorp in Ghana is, dat ze Sheikh I. Y. niet kent

en nooit heeft ontmoet en dat de regeling voor het huwelijk plaatsvond zonder haar medewerking of toestemming en dit volgens de sociaal-culturele normen die specifiek zijn voor Ghana. Het is volgens haar logisch dat ze weinig over deze man weet. Zij wijst er in dit verband nog op dat de Raad reeds meermaals oordeelde *“dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas”* en meent dat de door haar eerder aangehaalde objectieve informatie haar vrees volledig bevestigt.

Wat betreft haar verklaringen over het contact met Sheikh I. Y. is verzoekster eveneens van mening dat de adjunct-commissaris deze verklaringen herhaalde *“zonder daadwerkelijk grieven te formuleren”*. Zij stelt bij het lezen van de bestreden beslissing niet te begrijpen wat haar ten laste wordt gelegd en acht de motivering in strijd met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In elk geval zijn volgens verzoekster de door de adjunct-commissaris aangehaalde *“misverstanden en onjuistheden”* met betrekking tot haar voorgehouden toekomstig gedwongen huwelijk noch relevant, noch voldoende om de realiteit van de feiten in twijfel te trekken.

Verzoekster haalt vervolgens informatie aan waaruit volgens haar blijkt dat de Frafra-mensen wel chefs hebben, in tegenstelling tot wat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing beweert.

Verzoekster merkt voorts op dat de adjunct-commissaris ervan uitgaat dat de autoriteiten in staat zijn haar bescherming te bieden maar zich daarbij op geen enkele objectieve bron baseert. Zij meent dat uit de door haar verstrekte informatie moet worden besloten dat zij zich niet tot haar autoriteiten kan wenden voor een doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming.

Verzoekster vervolgt dat de motivering aangaande *“de mogelijkheid om het gedwongen huwelijk te weigeren”* gezien de context van gendergerelateerd geweld *“zeer nadelig”* is en het gebrek aan zorgvuldigheid waarmee de adjunct-commissaris haar vrees heeft geanalyseerd weerspiegelt. Verzoekster benadrukt andermaal het belang van *“context”* in de beoordeling van haar verzoek en verduidelijkt, wat haar culturele achtergrond betreft, dat de samenleving door patriërchaat wordt gekenmerkt, dat vrouwen in haar cultuur hun mening niet mogen uiten en dat vrouwen moeten volgen wat mannen zeggen en wat ze beslissen. Zij herhaalt dat vrouwen in dergelijk systeem de kans niet krijgen om hun communicatievaardigheden te ontwikkelen en dat het dus moeilijk is om hun mening te uiten. Zij verwijst andermaal naar de objectieve informatie over gedwongen huwelijken, waaruit tevens blijkt dat de toestemming van vrouwen in Ghana niet vereist is. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoekster dat de adjunct-commissaris weinig rekening heeft gehouden met haar achtergrond en de sociale normen in haar land van herkomst.

Wat betreft de door haar neergelegde documenten, onderschat de adjunct-commissaris volgens verzoekster de moeilijkheden die zij als gevolg van haar detentie en kwetsbaarheid – als asielzoeker – ondervindt bij het verkrijgen van bewijsstukken, in het bijzonder originelen. Bovendien gaat de adjunct-commissaris ten onrechte voorbij aan de socio-culturele verschillen in de betrokken zaak, door zich op het louter juridische standpunt te stellen dat zij niet *“gebonden”* is door de betrokken overeenkomst, aldus verzoekster. Verzoekster betoogt, onder verwijzing naar meerdere arresten van de Raad waaruit zij citeert, dat de Raad al geoordeeld heeft dat het feit dat de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming niet geloofwaardig werden geacht de asielinstanties niet ontslaat van de verplichting om de echtheid van de documenten te onderzoeken. Zij wijst er nog op dat de moeilijkheid om verklaringen te bewijzen volgens UNHCR inherent is aan de specifieke situatie waarin verzoekers om internationale bescherming zich bevinden en meent dat zij, als vrouw uit Ghana, extra moeilijkheden ondervindt om documenten te verzamelen.

Tot slot houdt verzoekster een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en haar dossier naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. De nota met opmerkingen

In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel, onder verwijzing naar volgende informatie, die zij als bijlage voegt of waarvan zij de online vindplaats vermeldt:

- het artikel "*Chieftaincy institution (Ghana)*" op Wikipedia, geconsulteerd op 20 oktober 2023 ([https://en.wikipedia.org/wiki/Chieftaincy_institution_\(Ghana\)#:~:text=King%3A%20The%20paramount%20chief%20leads,traditional%20council%20of%20his%20area](https://en.wikipedia.org/wiki/Chieftaincy_institution_(Ghana)#:~:text=King%3A%20The%20paramount%20chief%20leads,traditional%20council%20of%20his%20area));
- het artikel "*Who are the Frafra people?*" van My Bolga Online, geconsulteerd op 20 oktober 2023 (<https://mybolgaonlinegh.com/2020/11/24/who-are-the-frafra-people/?amp=1>);
- het artikel "*Nine Paramount Chiefs In Kassena-Nankana Petitions Council Of State Chairman To Call Tongraan To Order*" van Modern Ghana, geconsulteerd op 20 oktober 2023 (<https://www.modernghana.com/amp/news/1007178/nine-paramount-chiefs-in-kassena-nankana-petitions.html>);
- het rapport "*FGM in Ghana: Short report*" van 28 Too Many van november 2019;
- het rapport "*Ghana: the law and FGM*" van 28 Too Many van september 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*midde*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht. De Raad wijst er bovendien nog op dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven. Voorts acht verzoekster artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch laat zij na te verduidelijken op welke wijze dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij haar gedwongen huwelijk met Sheikh I. Y. in geval van terugkeer naar Ghana niet geloofwaardig heeft weten te maken, nu (i) haar kennis over deze man zeer pover is en zij vragen om meer informatie ontwijkt en daarbij ook tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegt, (ii) zij geen enkele concrete verklaring weet af te leggen over het aantal, de timing en de inhoud van de beweerde telefoongesprekken met de sheikh en volhardt in het ontwijken van de vragen die haar daarover gesteld worden, (iii) uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat er bij de Frafra-gemeenschap in Ghana geenszins sprake is van een 'sheikh' die aan het hoofd zou staan van deze gemeenschap, noch van enige andere centrale leider voor de hele gemeenschap, dat er bij de Frafra geen systeem van chefs bestaat en alle belangrijke beslissingen genomen worden door een raad van ouderen, bestaande uit de oudste leden van elk nageslacht, (iv) zij geen aannemelijke noch geloofwaardige verklaringen weet af te leggen waarom het door haar beweerde probleem met de sheikh niet via juridische weg zou kunnen aangepakt en/of opgelost worden, (v) geenszins aannemelijk is dat zij, hoewel zij verklaart tegen haar wil te zijn uitgehuwelijkt en omwille van deze reden haar land te hebben ontvlucht, op geen enkel moment kenbaar gemaakt zou hebben dat zij eigenlijk helemaal niet wil trouwen met deze persoon, (vi) er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van het door haar neergelegde contract tussen haar moeder en de sheikh, (vii) het CGVS niet twijfelt aan de vaststellingen in het neergelegde medisch certificaat, met name dat zij geen vrouwelijke genitale besnijdenis heeft ondergaan, en, gezien geen geloof kan gehecht worden aan haar beweerde gedwongen huwelijk met de sheikh, ook geen geloof kan gehecht worden aan de door haar beweerde gedwongen vrouwelijke genitale besnijdenis, en (viii) in tegenstelling tot wat haar advocaat opmerkt, uit bovenstaande vaststellingen naar voren komt dat er geenszins geloof gehecht kan worden aan het door haar opgeworpen asielrelaas en de door haar voorgehouden 'waarheid' van haar relaas wel degelijk ten stelligste wordt betwist. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Uit de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de adjunct-commissaris zich niet heeft beperkt tot het louter herhalen van verzoeksters verklaringen zonder daarop enige inhoudelijke kritiek te uiten. De adjunct-commissaris geeft in tegendeel duidelijk aan waarom deze verklaringen niet kunnen overtuigen en wijst daarbij op het algemeen vage en ontwijkend karakter ervan, alsook op een aantal tegenstrijdigheden en inconsistenties.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet naar haar land van herkomst, Ghana, te willen terugkeren uit vrees om gedwongen te worden te huwen met een oudere man en in het kader van dit gedwongen huwelijk te worden besneden. Zij verklaart dat haar moeder, die in haar land van herkomst een kippenhandel uitbaat maar na een overval in financiële problemen zou zijn gekomen, op 24 maart 2023 buiten haar wil en medeweten om is ingegaan op het voorstel van een goede klant en vriend, sheikh I. Y., om met verzoekster te trouwen in ruil voor tweeduizend Amerikaanse dollar financiële steun. De man in kwestie zou verzoekster vervolgens enkele keren hebben opgebeld en haar daarbij hebben laten weten dat zij zich mentaal moest voorbereiden op het huwelijk en dat zij genitaal besneden diende te worden volgens de traditie. Verzoekster zou hem echter aan het lijntje hebben gehouden in afwachting van een visum voor Canada dat zij in 2022 zou hebben aangevraagd. Verzoekster verliet Ghana op 13 september 2023 en kwam de volgende dag aan op de luchthaven in België. Zij verklaart dat er een probleem was met haar Canadees visum waardoor haar de toegang werd geweigerd tot het vliegtuig dat haar naar Canada zou

brengen. Verzoekster bood zich vervolgens aan bij de Belgische grens, zonder te beschikken over de nodige documenten voor binnenkomst, en diende een verzoek om internationale bescherming in.

De Raad is na lezing van het rechtsplegingsdossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoekster haar voorgehouden vrees voor een gedwongen huwelijk en besnijdenis in geval van terugkeer naar haar land van herkomst niet aannemelijk maakt.

De adjunct-commissaris motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Toen u de kans kreeg vrijuit over uw problemen te Ghana te spreken verklaarde u dat uw moeder in geldproblemen kwam om haar kippenkwekerij te Jamasi verder te kunnen uitbaten naar aanleiding van een gewapende overval op de kwekerij, dat ze een goede vriend had die zaken kocht van haar, dat ze die man om hulp vroeg en hij haar zei dat ze geld kon krijgen als u met hem zou trouwen (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 27-9-2023 p 9 [verder NPO]). U voegde toe dat uw moeder hem uw telefoonnummer heeft gegeven, dat hij u belde, dat u soms niet opnam, maar soms ook met hem sprak en dat hij u zei dat u volgens de traditie besneden zou moeten worden (NPO p 9).

Bevraagd naar deze man en specifiek gevraagd hoe uw moeder deze man heeft leren kennen, verklaarde u dat ze hem leerde kennen op de boerderij (of de kippenkwekerij nvdr.) als klant waar hij eieren koopt. Gevraagd waar die man dan wel woont gaf u aan dat hij in Kumasi woont, maar afkomstig is van Frafra – een regio in het noorden van Ghana. Bevraagd wat u allemaal kan vertellen over die man, beperkte u zich tot de verklaring dat hij een klant is van uw moeder en hij haar voorwaarden gaf en uw moeder dat accepteerde (NPO p 11). Bevraagd van waar die man afkomstig is gaf u mee dat hij van de regio Frafra afkomstig is (NPO p 11). U voorgeworpen dat u bij DVZ aangaf dat hij van Nima is in het noorden en gevraagd naar een verklaring, stelde u dat hij in Nima te Accra verblijft - hoewel u eerder reeds aangaf dat hij in Kumasi woont. Gevraagd wat die man daar dan doet, gaf u aan dat u weet dat hij een zakenman is (business man) en gevraagd hoe u dat weet, ontweek u de vraag en gaf u aan dat u geen tijd heeft gehad om hem dat te vragen (NPO p 11). U gaf nog mee dat hij een moslim is (NPO p 9).

Veder peilend naar deze man, die naar aanleiding van het interview bij de dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) de naam ‘Shake’ meekreeg en gevraagd of dit zijn echte naam is, stelde u enigszins verrassend dat het een titel is, dat hij de sheikh (of leider van) de Frafra gemeenschap te Ghana is en zijn echte naam Sheikh I(...) Y(...) is (NPO p 13). Opnieuw gevraagd wat u allemaal kan vertellen over hem, stelde u dat u niet veel weet daarover en dat u hem de kans niet gaf om daar over te praten. Gevraagd hoe oud die Sheikh is, gaf u mee dat hij rond de 75 à 80 jaar oud is en gevraagd hoe u dat weet stelde u dat hij er oud uitziet en dat hij volwassen is (NPO p 13). Dit is bijzonder eigenaardig gezien u luttele ogenblikken daarvoor in het persoonlijk onderhoud had verklaard dat u hem nooit in het echt gezien heeft, maar enkel via de telefoon (NPO p 12). U daarop voorgeworpen dat u verklaard had hem nooit te hebben gezien, beaamde u dat zonder meer (NPO p 13). Er werd u nog gevraagd of u hem via videochat zou gezien hebben, waarbij u de vraag ontweek en u stelde dat u hem steeds excuses gaf om hem niet te moeten ontmoeten (NPO p 13).

Gevraagd waarom u bang bent voor die man gaf u aan dat hij gewelddadig is, dat Frafra mensen geen spelletjes spelen wanneer een contract geweigerd wordt er geslagen en gedwongen wordt. Gevraagd of hij u ooit bedreigde, gaf u aan dat u het spel meespeelde en u wou dat hij niets vermoedde van uw reis naar Canada (NPO p 12). Toen u later werd gevraagd hoe u weet dat hij gewelddadig is, stelde u dat Frafra mensen niet met verlies kunnen akkoord gaan. U daarop gevraagd of u dat persoonlijk heeft meegemaakt, stelde u dat u hem steeds zei dat u hem niet kon ontmoeten en gaf u aan dat u Frafra mensen kent en dat waar hij woont in Nima de mensen daar ook gewelddadig zijn en het recht in eigen handen nemen (NPO p 14) waarbij u op geen enkele wijze uw persoonlijke betrokkenheid weet aan te tonen, noch weet te overtuigen dat de sheikh een gewelddadig man is. U verwijst enkel zeer algemeen naar een zogezegde collectieve karaktereigenschap van de Frafra bevolkingsgroep. U daarop voorgeworpen dat deze man eigenlijk een vriend en goede klant is van uw moeder en gevraagd waarom hij dan wel gewelddadig zou zijn, verklaarde u zeer algemeen dat als het over geld gaat de meeste mensen gewelddadig zijn waarbij u geenszins een afdoende verklaring biedt voor bovenstaande discrepantie.

Er kan enkel vastgesteld worden dat uw kennis over deze man zeer pover is waarbij u ook vragen om meer informatie ontwijkt. Dat u daarbij ook tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegt, doet reeds ernstig en fundamenteel afbreuk aan de beweerde problemen die u met deze man zou hebben gehad.

Dieper ingaand op de beweerde problemen te Ghana en gevraagd naar uw contacten met de sheikh verklaarde u dat hij het met u had over de voorbereidingen van jullie huwelijk, over de cultuur en de besnijdenis en dat u zich mentaal moest voorbereiden op die cultuur en die besnijdenis (NPO p 10). Gevraagd hoe u zich dan moest voorbereiden op jullie huwelijk, ontweek u de vraag en verklaarde u dat u hem steeds zei dat u druk bezig was en dat u in december tijd zou maken om u voor te bereiden (NPO

p 13). Aanklampend gevraagd wat hij daar nog allemaal over zei, stelde u, opnieuw de vraag ontwijkend, dat er tijd moest gegeven worden. Gevraagd of hij dan niets in detail zei, antwoordde u: "niet echt" en verwijst u opnieuw naar de maand december (NPO p 13). In een finale poging om meer te weten komen over de beweerde gesprekken met de sheikh aangaande het huwelijk en gevraagd of hij dan niets meer zei over huwelijken bij moslims, verklaarde u dat dat het moment was dat hij zei dat in hun traditie vrouwen besneden worden en u zich daar psychisch moest op voorbereiden (NPO p 13).

Gevraagd of hij u nooit vroeg waar u was, stelde u dat hij het vroeg, maar dat hij uw nummer heeft en zo weet dat u in Accra werkt, maar nooit precies waar (NPO p 10) waarbij niet onmiddellijk kan ingezien worden hoe hij uw locatie kan bepalen aan de hand van uw telefoonnummer. Gevraagd hoeveel hij u zo heeft gebeld, stelde u weinig overtuigend dat u het niet meer weet gezien u niet steeds opnam (NPO p 10). Weinig later verklaarde u dan weer dat hij niet zo veel naar u belde (NPO p 12). U voorgeworpen dat u bij DVZ had verklaard dat hij naar u op zoek is, verklaarde u dat u denkt dat hij u zoekt, maar hij niet weet dat u in België bent (NPO p 12) en gevraagd hoe u weet dat hij zoekt, gaf u als reden dat u de telefoon niet opneemt (NPO p 12) wat niet weet te overtuigen.

Er kan enkel vastgesteld worden dat u geen enkele concrete verklaring weet af te leggen over het aantal, de timing en de inhoud van de beweerde telefoongesprekken met de sheikh en u volhardt in het ontwijken van de vragen die u daarover gesteld worden. Deze vaststelling tast de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw beweerde gedwongen huwelijk met de sheikh verder aan.

(...)

Peilend naar mogelijke stappen die u zou kunnen ondernemen om de problemen aan te pakken en gevraagd of u of iemand anders de politie heeft gecontacteerd, ontkende u dat en gaf u aan dat ze uw moeder zouden arresteren en u dat niet wil (NPO p 14). Deze verklaring is bijzonder eigenaardig gezien u voordien in het persoonlijk onderhoud had verklaard dat uw moeder naar de politie is gestapt om de overval op haar kwekerij te melden en de politie een onderzoek heeft gestart en ze er nog steeds naar op zoek zijn (NPO p 12) wat helemaal niet rijmt met de verklaring dat ze zou gearresteerd worden. Gevraagd of u dat contract niet zou kunnen aanvechten voor een rechtbank, verklaarde u ten stelligste van niet en gevraagd waarom dat niet zou kunnen, gaf u aan dat het geld al gespendeerd is en dat dus niet kan en u enkel kon weggaan (NPO p 14) wat niet weet te overtuigen. Er dient daarbij opgemerkt dat op de foto van het contract (waarover later meer) bovenaan te lezen valt dat dit opgesteld is in 'the superior court of judicature in the high court of justice', namelijk een rechtbank. Gevraagd of u het geld niet zou kunnen terugbetalen, verklaarde u bijzonder verrassend dat dit misschien later kan (NPO p 14) waarbij u die mogelijkheid geenszins van tafel veegt.

Er kan enkel vastgesteld worden dat u geen aannemelijke noch geloofwaardige verklaringen weet af te leggen waarom het door u beweerde probleem met de sheikh niet via juridische weg zou kunnen aangepakt en/of opgelost worden. Integendeel, u geeft zelf aan dat die mogelijkheden in de toekomst aan de orde zouden kunnen zijn wat uw beweerde vrees gedwongen te moeten huwen met de sheikh volledig onderuit haalt.

Evenmin bleek u op enig moment tegen deze sheikh, die met u wou huwen, kenbaar gemaakt dat u dat eigenlijk niet wilt. U hield deze persoon steeds aan het lijntje, maar gaf op geen enkel blijk uw verzet tegen dit huwelijk aan. Dat u, hoewel u verklaart tegen uw wil te zijn uitgehuwelijkt en omwille van deze reden uw land te hebben ontvlucht, op geen enkel moment kenbaar gemaakt zou hebben dat u eigenlijk helemaal niet wilt trouwen met deze persoon, is geenszins aannemelijk, en doet voorts twijfels rijzen met betrekking tot het door u geopperde 'gedwongen' karakter van dit door u beweerde huwelijk - immers, indien u werkelijk tegen uw wil gedwongen zou zijn om te huwen, valt op zijn minst te verwachten dat de persoon die u hiertoe zou dwingen op de hoogte zou zijn van uw onwil te huwen, quod non."

Uit bovenstaande motieven blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoekster haar voorgehouden vrees voor een gedwongen huwelijk en besnijdenis niet aannemelijk maakt te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van haar ongeloofwaardig bevonden relaas, het zonder meer tegenspreken of minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing en het uiten van blote beweringen, waarmee zij echter de bevindingen van de adjunct-commissaris niet ontkracht en haar beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Verzoekster verklaart noch verschoont haar gebrekkige kennis over de man met wie zij zou zijn gedwongen in het huwelijk te treden door te verwijzen naar haar profiel van "jonge vrouw uit een dorp in

Ghana". Het betreft hier immers de man die zij stelt te vrezen bij terugkeer naar haar land van herkomst. Het feit dat zij deze man niet kent en hem ook nooit heeft ontmoet neemt niet weg dat hij, althans volgens haar verklaringen, een goede vriend en klant van haar moeder was en zij hem in Ghana meerdere keren zou hebben gesproken over de telefoon (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-12). Verzoekster wijst erop dat de regeling van het huwelijk plaatsvond zonder haar medewerking en toestemming, doch zij staft op geen enkele wijze dat de manier waarop zij met deze man in een huwelijk zou worden gedwongen, met name op basis van een contract tussen hem en haar moeder waarbij zij zelf geen partij is, in overeenstemming is met "*de sociaal-culturele normen die specifiek zijn voor Ghana*". Bovendien gaat verzoekster eraan voorbij dat haar door de adjunct-commissaris niet enkel een gebrek aan kennis over de sheikh wordt verweten, daar in de bestreden beslissing ook terecht wordt gewezen op tegenstrijdigheden en inconsistenties in haar verklaringen over deze man. Verzoekster licht niet toe, en de Raad ziet niet in, op welke wijze haar profiel deze tegenstrijdigheden en inconsistenties kan verschonen of verklaren.

Waar verzoekster wijst op haar culturele achtergrond en de sociale normen in haar land van herkomst, volgens de welke vrouwen hun mening niet zouden mogen uiten en moeten volgen wat mannen zeggen en beslissen, verklaart noch verschoont zij dat zij op geen enkel moment en op geen enkele wijze aan de sheikh kenbaar zou hebben gemaakt dat zij eigenlijk helemaal niet wilde trouwen met hem. De essentie van een gedwongen huwelijk is erin gelegen dat de vrije toestemming van minstens één van de partners, *in casu* verzoekster, ontbreekt. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, kunnen vragen worden gesteld bij het geopperde 'gedwongen' karakter van het door haar beweerde huwelijk, indien de persoon die haar ertoe zou dwingen in feite niet op de hoogte blijkt te zijn van verzoeksters onwil om te huwen. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen niet dat zij zich gedwee zou hebben onderworpen aan de wil van de sheikh en niet in staat zou zijn geweest om haar eigen mening te uiten. Ondanks dat de sheikh aan de telefoon herhaaldelijk zou hebben gevraagd haar te ontmoeten, zou verzoekster de boot hebben afgehouden met het excuus dat zij druk bezig was en dat zij misschien in december tijd zou hebben. Zij verklaarde letterlijk dat zij hem zei dat ze misschien in december tijd zou hebben om zich voor te bereiden op het huwelijk en dat hij moest wachten (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13). In zoverre uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster mondig genoeg was om haar eigen voorwaarden te stellen, biedt zij geen afdoende verklaring of verschoning voor haar nalaten aan de sheikh kenbaar te maken dat zij het huwelijk niet wou waar zij op louter algemene wijze verwijst naar het patriarchale systeem in haar land van herkomst waarin vrouwen de kans niet zouden krijgen om hun communicatievaardigheden te ontwikkelen en hun mening te uiten. Dient in dit verband nog te worden opgemerkt dat verzoekster een volwassen vrouw is die hogere studies heeft gedaan en het initiatief nam om alleen naar Canada te reizen (*Ibid.*, p. 7 en 9), welk profiel niet strookt met dat van een volgzaam vrouw die zich schikt naar hetgeen mannen voor haar beslissen.

Met haar kritiek dat de adjunct-commissaris geen enkele objectieve bron aanhaalt waarop hij zich baseert om te stellen dat de Ghanese autoriteiten in staat zijn om haar bescherming te bieden gaat verzoekster vooreerst voorbij aan het geheel van de pertinente motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij beweert te hebben gekend en die zij op heden stelt te vrezen bij terugkeer. Voor de volledigheid wijst de Raad erop dat het overeenkomstig artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt aan te tonen dat de nationale autoriteiten geen doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade die uitgaat van of veroorzaakt wordt door niet-overheidsactoren, doch dat verzoekster daartoe in gebreke blijft. In tegenstelling tot wat zij voorhoudt, kan uit de informatie waaraan zij in haar verzoekschrift refereert geenszins blijken dat voor vrouwen en meisjes in Ghana die het slachtoffer worden van misbruik of discriminatie dergelijke bescherming per definitie en in alle gevallen niet beschikbaar is. Derhalve dient verzoekster, voor zover al enig geloof zou kunnen worden gehecht aan haar vrees om bij terugkeer naar haar land van herkomst onder dwang te worden uitgehuwelijkt en besneden, aan te tonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is dan wel dat van haar niet redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich tot de Ghanese overheid wendt voor bescherming. Verzoekster blijft daartoe in gebreke daar zij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een algemeen betoog dat verder niet op haar individuele omstandigheden wordt betrokken en derhalve niet van aard is een ander licht te werpen op de relevante motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster kan ter staving van haar relaas en vrees niet op dienstige wijze verwijzen naar de door haar aangehaalde algemene informatie over de discriminatie en het gendergerelateerd geweld, waaronder vrouwelijke genitale besnijdenis, waarvan vrouwen in Ghana het slachtoffer kunnen worden. Uit deze noch uit de overige informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier kan blijken dat vrouwen in Ghana het

slachtoffer zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan geweld of discriminatie die dermate ingrijpend is dat fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt en de staat niet wil of kan beschermen. Een loutere verwijzing naar haar geslacht volstaat dan ook niet om een nood aan internationale bescherming in haar hoofde vast stellen. Nu niet blijkt dat er in Ghana sprake is van veralgemeend geweld ten aanzien van vrouwen of meisjes waardoor elk meisje of elke vrouw louter en alleen omwille van haar geslacht het risico loopt daardoor te worden getroffen, moet het risico voor verzoekster aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Verzoekster blijft daartoe in gebreke, zoals blijkt uit de hoger aangehaalde pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoekster niet op dienstige wijze worden betwist, laat staan weerlegd.

De Raad is van oordeel dat het geheel van de hoger aangehaalde motieven volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen met betrekking tot het gedwongen huwelijk en de vrees die zij in dit verband stelt te koesteren bij terugkeer naar haar land van herkomst. De Raad acht het motief van de bestreden beslissing waarin verwezen wordt naar aan het administratief dossier toegevoegde informatie waaruit zou blijken dat er geen sprake is van een 'sheikh' die aan het hoofd zou staan van de Frafra-gemeenschap, noch van enige andere centrale leider voor de hele gemeenschap, en dat er bij de Frafra geen systeem van chefs bestaat, overtollig, zodat de eventuele gegrondheid van verzoeksters kritiek daarop niet tot een andere conclusie kan leiden.

Wat betreft de door verzoekster neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Wat betreft het contract tussen uw moeder en de sheikh dient opgemerkt dat u slechts een foto heeft overgemaakt wat de authenticiteit van het document geenszins ten goede komt. Anderzijds dient wel opgemerkt dat niet van u mag verwacht worden dat u het originele document weet te bemachtigen op korte termijn als uw asielpprocedure loopt wanneer u zich in detentie bevindt. U verklaarde dat uw moeder dat contract heeft getekend, dat u het contract nooit in het echt heeft gezien en dat uw zus een kopie heeft opgestuurd (NPO p 11). Gevraagd waarom dit contract geldig zou zijn voor u gezien enkel uw moeder dit heeft ondertekend, verklaarde u dat die man wist dat uw moeder geen geld kon krijgen, dat dit de enige optie was en uw moeder dat accepteerde wat geenszins een aannemelijke verklaring is waarom dit contract geldig zou zijn voor u. U voorgeworpen dat u meerderjarig was – u was 27 jaar op het moment van ondertekening d.d. 24-3-2023 – en gevraagd of uw moeder dan een contract kan tekenen waar u niet akkoord mee gaat, gaf u mee dat ze al tekende voor ze u kon overtuigen (NPO p 12) wat geenszins een aannemelijke verklaringen is. U voegde u toe dat dit in Afrika wel kan (NPO p 12) wat een zeer algemene en omvattende bewering is die niet weet te overtuigen.

Dat derden zomaar en zonder meer, onderling contracten zouden kunnen afsluiten waarbij u geenszins betrokken bent, maar die u wel juridisch zouden binden, en u zelfs tot een huwelijk zouden dwingen - is geenszins aannemelijk, noch geloofwaardig. Voorts dient vastgesteld dat hetgeen u voorlegt, geen juridisch bindend contract betreft, maar een 'statutory declaration' - een 'plechtige verklaring', en niets meer. Dat u dit document voorhoudt als zijnde een 'contract' dat u juridisch zou binden, is dan ook niet ernstig te noemen. In het bewuste "contract" staat voorts te lezen bij punt 3 dat Sheikh I(...) Y(...) het hoofd is van de moslimgemeenschap te Nima in 'the greater Accra region' (zie document in administratief dossier). De beschrijving van de sheikh in dit bewuste contract rijmt echter in het geheel niet met de weinige verklaringen die u over deze man aflegde en waarbij u aanhaalde dat hij de leider is van de Frafra gemeenschap in Ghana, dat u denkt dat hij zaken doet in Nima en dat hij in Kumasi woont (zie boven). Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat de titel 'sheikh' verkeerd geschreven staat op de door u voorgelegde 'statutory declaration' - er valt immers 'sheilk' te lezen, alsook dat de datum van opstelling van dit document, niet ingevuld werd.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan geenszins geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden authenticiteit van dit document.

Bovenstaande vaststellingen indachtig dient vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit van dit contract.

Wat betreft het medisch certificaat dat aantoonst dat u geen vrouwelijke genitale besnijdenis heeft ondergaan kan enkel gesteld worden dat het CGVS niet twijfelt aan de vaststellingen in dit certificaat. Gezien er echter geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde gedwongen huwelijk met de sheikh kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde gedwongen vrouwelijk genitale besnijdenis. Toen u werd gevraagd of uw moeder is besneden, gaf u aan van niet en gevraagd waarom niet stelde u dat jullie christenen zijn en jullie dat niet doen (NPO p 9). Dit is consistent met de vaststellingen van het rapport van 28toomany FGM in Ghana (zie rapport toegevoegd aan administratief dossier) waarbij kan vastgesteld worden dat VGV in Ghana slechts zeer beperkt (3,8%) voorkomt en dat

er grote verschillen zijn tussen de verschillende Ghanese regio's waarbij de noordelijke regio's Upper West en Upper East een substantieel hoger percentage kennen in vergelijking met andere Ghanese regio's. In de Ghanese regio Ashanti en greater Accra waar u verklaarde vandaan te komen en waar u lange tijd heeft gewoond is het percentage respectievelijk slechts 1,9% en 1,2%. U dient bijgevolg uw vrees voor vrouwelijke genitale verminking concreet aan te tonen waar u, rekening houdend met bovenstaande vaststellingen, niet in geslaagd bent."

Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij van oordeel is dat de adjunct-commissaris de moeilijkheden onderschat die zij als gevolg van haar detentie en kwetsbaarheid, inherent aan haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming, ondervindt bij het verkrijgen van bewijsstukken, in het bijzonder originelen. Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekster van het contract tussen haar moeder en de sheikh slechts een foto heeft neergelegd, merkt hij tevens op dat van haar niet mag worden verwacht dat zij het originele document op korte termijn weet te bemachtigen als haar asielprocedure loopt terwijl zij zich in detentie bevindt.

Voorts kan verzoekster niet worden bijgetreden in haar kritiek dat de adjunct-commissaris ten onrechte voorbij gaat aan de socio-culturele verschillen door zich op het louter juridische standpunt te stellen dat verzoekster niet gebonden is door de betrokken overeenkomst. Net zoals tijdens haar persoonlijk onderhoud beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot een algemene bewering, zonder *in concreto* aannemelijk te maken dat een contract binnen haar cultuur ook derden die geen partij zijn kan binden, nog daargelaten de terechte opmerking van de adjunct-commissaris dat het document dat verzoekster voorlegt geen juridisch bindend contract betreft maar een '*statutory declaration*'.

De Raad wijst er vervolgens op dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714). Dit is *in casu* gebeurd voor wat betreft het neergelegde contract. Verzoekster laat de desbetreffende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing ongemoeid en doet er derhalve geen afbreuk aan. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en volstaan om te besluiten dat aan de authenticiteit van het neergelegde stuk geen geloof kan worden gehecht. De Raad voegt hier nog aan toe dat het in het contract vermelde bedrag dat de sheikh aan verzoeksters moeder verschuldigd was in ruil voor het huwelijk, met name 20.000 Amerikaanse dollar, niet overeenkomt met het bedrag dat hij volgens verzoeksters verklaringen heeft betaald, zijnde 2000 Amerikaanse dollar of "*ongeveer 20.000 Ghana*" (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 2 en stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11).

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt Ghana te hebben verlaten dan wel er niet naar terug te kunnen keren omwille van het door haar voorgehouden gedwongen huwelijk met een oudere man en de besnijdenis die zij in het kader daarvan zou dienen te ondergaan.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet is voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De vraag naar een eventuele link met de vervolgingsgrond 'behoren tot een bepaalde sociale groep' is derhalve *in casu* niet relevant.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Ghana.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten of er thans niet naar wil of kan terugkeren uit een gegronde vrees om gedwongen te worden uitgehuwelijkt aan een oudere man en in het kader van dit gedwongen huwelijk te worden besneden.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Ghana actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijke onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven in het Engels uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend drieëntwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT